

јућој слави Судије читавог света.

Тада ће ликовати истина, велика, света истина.

Али, желим да вас донекле умирим: ма како да су страшна злодела оних који угњетавају мале народе, ма како да су застрашујући ратови хришћана против хришћана, знајте да су кривци за ове ратове били и остали они који су заборавили истинитог Бога, презрели Господа Исуса Христа и погдгли себи златни кумир.

На Синају јевреји су захтевали од првосвештеника Аарона да им

Није народ крив, јер знамо да је огромна већина човечанства, преко 600 милиона, потписала закључивање Пакта мира између четири државе. Они не желе рат и осуђују злодела у Кореји.

Прости људи су увек били и остаће на страни мира, у њиховим срцима греје љубав и милосрђе, они искрено сматрају све људе својим ближњима.

Будимо и сви ми, мало стадо Христово, међу њима: замрзимо страшне ратове и злодела која се у њима чине. Памтимо причу о ми-

Горди и у овом животу борави у стању потпуне изолације (тама најкрајња). Погледајте како он говори и препире се: он или уопште не слуша оно што му се говори или слуша само оно што се поклапа са његовим виђењем ситуације. Ако му. Пак, кажу ма шта што се не слаже са његовим мишљењем, он се љути, као да је у питању лична увреда, изругује се и снажно пориче. У људима око себе види само оне особине које им је он сам наденуо, тако да чак и у својим похвалама према другима он остаје горд, затворен у себе, неприступачан за објективно. Карактеристично је да најраспрострањенији облици душевне болести: манија величине и манија прогона, директно проистичу из „високог мишљења о себи“ и потпуно су незамисливе за смирене, просте и људе који заборављају на себе. Јер и психијатри сматрају да ка душевној болести (параноји) воде најпре преувеличан осећај сопствене личности, непријатељски однос према људима, губитак нормалне способности прилагођавања, искривљено расуђивање. Класични параноик никада не напада себе, он је у својим очима увек у праву и јако незадовољан људима који га окружују и условима свога живота.

свештеник Александар Јељчанинов

сачини златно теле. И овоме златном телету, иако га је Мојсије онда уништио, све до данашњега дана настављају да се клањају они који су одбацили Христа.

Они, они незасити потражитељи злата, читавих гомила злата, који су стекли огромне капитале на рачун ратова – они су кривци за све ове страшне ратове, ова злодела!

лосрдном самарјанину, сматрајмо за ближње све људе – све без изузетка.

Сматрајмо за ближње све оне којима је потребна наша брига, јер нам је Христос заповедио да будемо милосрдни, као што је милосрдан Отац наш небески.

9. децембра 1951. г.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСТ ПЕТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

свешти муч. Галактион и Ејисџима

Лк. 10, 25 - 37; зч. 53; Еф. 4, 1 - 6, зач. 224.

Свешти Лука Кримски

НА ПРИЧУ О МИЛОСТИВОМ САМАРЈАНИНУ

Христова прича о милостивом Самарјанину, коју сте управо чули, бесконачно је дубока и важна за нас, зато бих и желео да је добро запамтите.

Чули сте је прочитану на црквенословенском језику, па је зато сада чујте и преведену. Чита се Јеванђеље по Луки, глава 10: 25 – 37.

Зашто ову причу сматрам за једну од Његових најважнијих и најдубљих прича? Зато што нам је у њој Господ дао истинско откровење о томе на који начин треба да се односимо према својим ближњим.

У старини је схватање о ближњем било крајње уско. Уколико се неко и сматрао ближњим, то су били чланови породице и пријатељи.

Није било никаквог милосрђа – то је био појам достојан презира. Милосрђу су се подсмевали сматрајући га за слабост и давање милостиње несрећнима сматрали за лудост.

А Господ Исус Христос нам у овој причи открива нашто велико: учи нас томе да ближњима требамо сматрати свакога човека, сваког несрећника, свакога коме је потребна

наша помоћ, ма ко да он био.

Самарјани су за јевреје били нечисти, презрени, никако их нису сматрали за своје ближње. Али Господ нам у Својој причи открива да је управо самарјанин, који је показао милосрђе према несрећном Јудеју, био његов истински ближњи.

Дакле, у овој причи је Господ Исус Христос установио као основни и најважнији закон, као норму хришћанског владања, управо милосрђе и љубав.

А да ли многи од хришћана и сада, безмало две хиљаде година након што је ова прича изречена, сматрају својим ближњима, својом браћом, све људе?

О како је мало, бесконачно мало, таквих!

До дана данашњег међу људима царује сасвим другачији закон, а не закон милосрђа и љубави, који би, уколико би га прихватили и следили му, преобразио читав свет, онемогућивши и ратове и ма какву неправду у међуљудским односима.

Сада је уместо ове узвишене норме, која је заповеђена Христом, постављена друга, зла норма – за-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

кон силе, руковођене мржњом и непријатељством.

И до наших дана у неким хришћанским земљама још увек влада, крајње недопустиви, греховни однос према људима других раса, које сматрају нижим од себе.

У државама на југу Америке живи око 60 милиона црнаца. Американци се према њима односе готово као према псима: црнцима не дозвољавају да седе у вагонима трамваја или железнице који су предвиђени за американце; црнци не смеју поћи у ресторане у којима обедују американци; црнце убијају без суда.

лицима монголског, кинеског или јако израженог јеврејског типа.

Њих не желе да сматрају ближњима, отуђују се од њих. Веома многи од нас још нису дошли ни до тога да ближњима сматрају све своје сународнике, већ за ближње сматрају једино оне који су им истински веома блиски: своју породицу, пријатеље, а у најбољем случају и комшије, људе свога стајежа, али никако људе других стајежа.

Ова крајње греховна подела међу људима се сачувала и до данас, као што је постојала и у оно време, када је Господ изговорио

Борба са собом, борба са грехом увек остаје подвиг, а то значи, да она представља страдање и патњу. И она, та наша унутрашња борба рађа и друго, још теже страдање, јер у свету зла и греха човек који иде путем праведности увек ће бити туђинац у животу света и на сваком кораку ће сретати непријатељство према себи. И са сваким даном подвижник ће све више и више осећати своју несродност са окружењем и рањиво ће је преживљавати.

А самоодрицање ће неминовно настављати да захтева од нас да у свој пуноћи почнемо да живимо за Бога, за људе, за ближње, да свесно и без роптања прихватимо и да се покоримо свакој патњи, свакој душевној и телесној боли, да бисмо их прихватили као попуштање Божије које иде на корист и за спас душа наших. Самоодрицање постаје део нашег спаситељног крста. И само самоодрицањем можемо ми да понесемо свој спаситељни животни крст.

архимандрит Јован Крстијанкин

А у Јужној Африци је исти таква однос европљана према хотентотима и досељеницима из Индије.

Али, да ли треба да говорим једино о овим екстремним примерима недопустивог понашања према људима других раса?

Не, не! Ми смо сви криви за овај грех, јер и многи од нас у својим животима срећу другачије људе, који нису налик нама, са

Своју чудесну причу о милосрдном самарјанину. И ова подела међу људима, ово чудовишно одступање од Христове заповести о љубави према ближњем доводи до тога да хришћански цивилизовани народи чине нечувена, чудовишна зверства у несрећној Кореји.

Та су зверства тако застрашујућа да нећу ни говорити о њима.

Али зашто хришћани уништа-

вају несрећне корејанце? Зар им они нису ближњи? Уништавају их само због тога што имају монголски тип лица и жуту кожу и зато што желе да владају над њима. Колико ће се још дешавати?

Колико ће се још дешавати? Покушаћу да одговорим на питање.

Изабрани јеврејски народ је више пута учинио најтежи грех одступања од истинитог Бога – Јехове, упадајући у идолопоклонство и то је доводило до незамисливих несрећа.

Живео је у Јудеји цар Ахав, који је почео да поштује идолу и у тој мери заборавио на закон Христов да је у Јерусалимском храму поставио идол Астарту, а жртвеник на коме су се приносиле жртве истинитом Богу гурнуо у страну и на његово место подигао идолски жртвеник по угледу на вавилонски.

А у Јосафатовој долини, која је најближа Јерусалиму, уздигао је златног идола Молоха, коме је заповедио да се на жртву приносе деца; ово је заповедио свим јеврејима и сам им је дао пример, приносећи свога сина на жртву Молоху.

Био је и један други цар, по имену Манасија, до крајње границе безбожан и грешан. И шта онда?

Ма како да су јевреји одступали од Истинитог Бога, ипак је Он из овог народа подигао Спаситеља света, који је примио људско тело, Господ Исуса Христа.

Видите да нема људског греха који може да надвиси милосрђе и човеко-

љубље Божје.

Од тада када је Господ изрекао своју причу било је много нарушавања ове свештене заповести.

И у Француској и у Немачкој су се водили многи крвави ратови између католика и протестаната у којима је погинуо огроман број људи.

Било је бесконачно много одступања од Христовог закона о милосрђу у свим земљама у сва времена.

И шта да очекујемо након овога?

Треба ли да очекујемо да се историја садашњег људског рода заврши онако како се завршила историја јеврејског народа – славом Христовом?

Да, да, ово треба очекивати, о овоме је говорио и сами Христос, о овоме читамо и у Апокалипсису светог Јована Богослова. Ево Божијих речи, које је он сам записао: „Ко чини неправду нека још чини неправду, и нечисти нека се још прља; а ко је праведан нека још чини правду, и ко је свет нека се још освећује. Ево долазим ускоро, и плата моја са мном, да дам свакоме по дјелима његовим.“ (Откр. 22, 11 – 12).

Господ трпи, Господ чека, јер је Бог бесконачно дуготрпељив.

Нека чине неправду американци и други народи у несретној Кореји, нека чине неправду и у другим земљама, доћи ће време када ће над светом засијати, ликовати света Христова правда.

Она ће засијати када се поново јави Господ наш Исус Христос, али више не понижен, већ у застрашу-